

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΓ'

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Δι εὐρόγραμμα ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶνε ἰτησία. — Γραφεῖον Δικεῦ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

8 Μαρτίου 1887

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία ἠλ. Βερτέ.—Μετὰφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Η'.

Ἡ ἀνάβασις.

Αἱ τελευταῖαι παραγγελίαι τοῦ Περρέν περιήγαγον τὸν Νοέλ εἰς πολλοὺς δισταγμοὺς. Ἀμφέβαλλον, ἂν σπουδαίως ἔπρεπε ν' ἀναβαλῆ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του. Ἐπανελθὼν οἰκαδε, ἤρχισεν ἐργαζόμενος κ' ἐπιτηρῶν τὴν ἐργασίαν τῶν τεχνιτῶν του. Ἄλλ' ἐνίοτε διεκόπτετο, καὶ ἀναβαίνων εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐπελαμβάνετο παρασκευῶν τινων, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἦλθεν ἡ ἑσπέρα καὶ οὐδεμίαν ἔτι ἐφαίνετο λαθῶν ἀπόφασιν· ἀφοῦ δὲ ἐσχόλασαν οἱ ἐργάται του, ἐδειπνήσεν λιτῶς κ' ἐξηκολούθησε τὸ μυστηριῶδες του ἔργον.

Εἶχεν ἤδη νυκτώσει πρὸ πολλοῦ, κ' ἐλησμόνει ἴσως τὴν μετὰ τῶν φίλων του συμφωνηθεῖσαν συνέντευξιν, ὅτε ὁ ὀδοστάτης καὶ ὁ ἀσπαλακοθήρας εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Ἦλθαμεν, κύριε Νοέλ, εἶπεν ὁ Γριβέ.

— Τί ἔχομεν; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

Κ' ἐκάθισαν ἤσυχoi, ἔτοιμοι εἰς πάντα.

— Λυποῦμαι ὅτι σὰς ἔβαλα εἰς κόπον, εἶπεν ὁ Νοέλ, διότι ἀπόψε δὲν θὰ κάμωμεν τίποτε. Δὲν εἶμαι βέβαιος... περιμένω ἀκριβεστέρας ὁδηγίας... Ἀλήθεια, Γριβέ, εἶδα τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς σχοινοβάτας καὶ ἐβεβαιώθην ὅτι ἡ ὑπόφια σου ἦτον ἄδικος.

— Τὸ εἶπα ἐγὼ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰωάννης τριβῶν τὰς ὀστεώδεις τοῦ χεῖρας.

— Ἀλήθεια, κύριε Νοέλ, ἀπήντησεν ὁ ὀδοστάτης συγκεχυμένος. Ἡ χωροφυλακὴ, καθὼς μοῦ εἶπαν, πῆγε σήμερον καὶ τοὺς πῆ, ε' θὰ τοὺς βρῆκαν ὅμως ἀθώους, διότι τοὺς ἀπόλυσαν ἀμέσως. Εἶν' ὀλίγη ὥρα, τοὺς εἶδα πάλι εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἐκτυποῦσαν τὸ τύμπανον, διὰ νὰ συνάξουν κόσμον· ἀλλὰ ὁ κόσμος ἔκαμνε τὸν κουφόν, κ' ἔτσι ἔσβυσαν καὶ αὐτοὶ τὴν φωτοχυσίαν των.

— Βλέπεις λοιπόν, καυμένη Γριβέ, ὅτι ἄδικα τοὺς ὑπόπτευσ.

— Ἐγὼ ἔπαιρνα ὄρκον, ὑπέλαβε γελῶν ὁ ἀσπαλακοθήρας. Ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ ὁ Γριβέ, ἐγὼ ἔχω μῦτη.

— Δὲν εἶνε δὰ καὶ πολὺ μακρὴ ἡ μῦτη σου, ἀπήντησε δυσθύμως ὁ ὀδοστάτης. Σταθῆτε ὅμως! Οὔτε ὁ Νοέλ οὔτε σὺ φαντάζεσθε τί εἶδα ἀπόψε.

— Τί εἶδες Γριβέ; ἠρώτησεν ἀδιαφόρως ὁ μηχανοποιός.

— Τώρα σὰς τὰ λέγω. Εἶνε περίεργον, ... θὰ ἰδῆτε. Ἀπόψε λοιπόν, ἐπειδὴ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ ἰδῶ μοναχός μου τὰ πράγματα, καὶ ἄς μὴν ἔχω τὴ μῦτη τοῦ Γιάννη, ἐπεριπατοῦσα ἕνα γύρο ἀπὸ τὸ παράπηγμα, κ' ἐπροσπαθοῦσα νὰ ἰδῶ αὐτοὺς τοὺς σχοινοβάτας, ποὺ τοὺς ὑποπτεύομαι πάντοτε... καὶ μιὰ στιγμή, νὰ σὰς εἰπῶ, μοῦ ἤλθε νὰ δώσω καὶ τὴ δεκάρα μου, διὰ νὰ ἔμβω μέσα. Ἡ κόρη μου μάλιστα ἡ Πετροῦλα, ποὺ εἶν' πολὺ ἐξυπνη, καθὼς ἤξεύρετε, λέγει ὅτι κάμουν πράγματα θαυμάσια... Ἄς ἦνε! λυπήθηκα τὴ δεκάρα. Ἐχω τρία παιδιὰ καὶ τὸ ψωμί εἶνε ἀκριβό. Ὅταν τελείωσε ἡ παράστασις κ' ἔσβυσαν τὰ φῶτα, ἐτριγυρίζα ἐγὼ ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, κ' ἐκύτταζα ἀπὸ μακρῶς. Οἱ ἄλλοι ἐμβῆκαν εἰς τὸ παράπηγμα, ἀλλὰ ὁ ἀρχηγός τους, ὁ Ἡρακλῆς, ἐκάθισε εἰς τὴ θύρα κ' ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του μὲ πολλὴ μελαγχολία. Ἐκεῖ, τὸν πλησιάζει ἕνας ἄνθρωπος, κρυμμένος ὡς κ' ἐμένα εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ ὁμιλῇ σιγά. Δὲν ἤμποροῦσα ν' ἀκούσω τί ἔλεγαν, ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη πῶς κάτι παζάρι ἔκαμναν καὶ δὲν συμφωνοῦσαν· τέλος πάντων ὁ σχοινοβάτης ἐσηκώθη, ἐφύλαξε τὴν πίπα του, κ' ἐπροχώρησεν καὶ οἱ δύο κατὰ τὸ μέρος μου...

— Δι' ὄνομα θεοῦ, Γριβέ, διέκοψεν ἀγανακτῶν ὁ Νοέλ, τί μὰς ἐνδιαφέρουν αὐτὰ;

— Σταθῆτε δὰ, καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς ἐνδιαφέρουν. Ὅταν πέρασαν κοντά μου, ἐγνώρισα τὸν ἕνα· ἦτον ὁ Κ. Λοβεδύ, ὁ χονδρὸς παρισινός.

— Πῶς; τί εἶπες; ἐφώναξεν ἀνασκιρτῶν ὁ Νοέλ.

— Νὰ σὰς εἰπῶ! ὑπέλαβεν ὁ ἀσπαλακοθήρας, τὸ βραδύ βράδυ, κατὰ τὰ σουρουπώματα, ὅταν γυρίζω ἀπὸ τὸ χωράφι, ἀπάντησα εἰς τὸν

δρόμον τὸν χονδρὸν αὐτὸν κύριον, ποῦ πήγαινε μὲ τ' ἀμάξι του εἰς τὴ Βωβραί.

— Γριβέ, ὑπέλαβεν ὁ Νοέλ τεταραγμένος, εἶσαι βέβαιος; . . τί σχέσιν εἰμπορεῖ νὰ ἔχη μὲ τοὺς σχοινοβάτας αὐτὸς ὁ Κ. Λοβεδύ :

— Δὲν ξεύρω· ἀλλ' ὅτι τὸν ἐγνώρισα, τὸν ἐγνώρισα! βάζω τὸ κεφάλι μου. Ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ἐπῆγαν κατὰ τὸ Μεγάλο Σπίτι, καὶ τὸ κύτταζαν, τὸ κύτταζαν ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ κάγκελα, καὶ ἴμιλοῦσαν, καὶ χειρονομοῦσαν. . .

— Κ' ἐμβῆκαν βέβαια ;

— Ὅχι· ἀφοῦ συνωμίλησαν, ἐκίνησαν κατὰ τὸν μεγάλον δρόμον.

— Τοὺς εἶδες νὰ γυρίσουν ;

— Δὲν εἰξεύρω· δὲν κάθισα νὰ ἰδῶ, διότι ἦτον ἡ ὥρα ποῦ μᾶς περιμένεις, κ' ἐδιάσθηκα νὰ ἔλθω.

Ὁ Νοέλ ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Ἡ ἀνακάλυψίς σου, Γριβέ, εἶπεν, εἶνε σπουδαιότερα παρ' ὅσον ὑποθέτεις, καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ συμβουλευθῶ κάποιον. . . Περιμένειν—τέ με μίαν στιγμὴν. Ἐκεῖ εἰς τὸ ἐρμάρι ἔχει κρασί καὶ ποτήρια. Πιέτε, νὰ πάρετε δυνάμεις, διότι θὰ ἔχωμεν ἴσως ἐργασίαν.

Ἐξῆλθε δρομαῖος, καὶ ἡ ἐξώθυρα ἠκούσθη κλειομένη παταγωδῶς ὀπισθέν του.

Ἄλλ' ἡ ἀπουσία του δὲν διήρκεσε μακρόν. Ὁ Γριβέ καὶ ὁ Ἰωάννης, καθήμενοι παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐφιλονείκουν φιλικῶς ὡς ἐσυνείθιζον, ὅτε ὁ Νοέλ ἐπέστρεψεν ἀσθμαίνων.

— Τί ἀτυχία ! εἶπεν. Ὁ συμβολαιογράφος Περρέν, τὸν ὅποιον ᾔθελα νὰ συμβουλευθῶ εἰς εἰς αὐτὴν περίστασιν, ἐπῆγε ἀπόψε εἰς τὸ Γαρδινέ νὰ κάμῃ μίαν διαθήκην καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ βέβαια ὅλην τὴν νύκτα. Πρέπει νὰ ἀναλάβω ἐγὼ τὴν εὐθύνην. Ἀλλὰ δισταγμὸς δὲν χωρεῖ. . . Θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἀπόψε ἓν σπουδαῖον ἔργον εἰς τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας Δυχαμέλ.

Ἐξέθηκε δὲ συγχρόνως ἐν ὀλίγοις, πῶς ἐντὸς τοίχου τῆς οἰκίας ὑπῆρχε κιβώτιον σιδηροῦν, τὸ ὅποιον αὐτὸς εἶχε τοποθετήσῃ, καὶ πῶς εἶχεν ἐπιφορτισθῆ νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ ποσὸν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, τὸ ὅποιον ὑπετίθετο ἐκεῖ φυλαγμένον.

— Πεντακοσίαις χιλιάδες φράγκα! ἐφώνησε κατάπληκτος ὁ ἀσπαλακοθήρας.

— Τόσα, μάλιστα! κ' εἶν' εὐτύχημα ὅτι ἔκαμα, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, τὰς ἐτοιμασίας μου. Μὴ χάνωμεν καιρὸν, φίλοι μου. Ἐνα ποτηράκι ἀκόμη καὶ πηγαίνωμεν.

Ἐφορτώθησαν πολλὰ πράγματα: μακρόν σχοινίον μὲ κόμβους, ἀρπάγας, ἓνα φανόν, καὶ πολλὰ ἄλλα, ἅτινα ὁ Νοέλ ἐνόμιζεν ἀναγκαῖα εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου. Ἐκαστος ἀνέλαβε τὸ μέρος του καὶ ἀνεχώρησαν.

Καίτοι δὲν ἦτο ἔτι βαθεῖα ἡ νύξ, ἡ πόλις

ἐφαίνετο κοιμωμένη. Σιγὴ ἐκράτει διὰ τῶν ἐρήμων ὁδῶν, καὶ ἐπειδὴ αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Βωβραί δὲν ἐσπατάλων εἰς φωτισμόν, βαθὺ σκότος θὰ περιέβαλε τὴν πόλιν, ἂν ἡ σελήνη δὲν ἔκρινεν εὐκαιρον ν' ἀναπληρώσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην τοὺς σπανίους τῆς πόλεως φανούς. . . Οὕτως οἱ τρεῖς φίλοι ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ περιπάτου, χωρὶς ν' ἀπαντήσωσι κανένα, καὶ ἔκρουσαν εἰς τὴν κιγκλιωτὴν θύραν τῆς οἰκίας Δυχαμέλ.

Ἐπὶ μακρόν οὐδεμία ἐδόθη ἀπάντησις. Ὁ γέρον κηπουρός, μόνος πλέον κάτοικος τοῦ κτήματος, διαμένων ἐν τῷ οἰκίσκῳ του κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς αὐλῆς, ἐπεφάνη τέλος ἠμίγυμνος.

— Τί θέλετε ; ἠρώτησε δυσηρεστημένος· δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ, οὔτε εἶνε τίποτε νὰ ἰδῆτε. .

Ὁ Νοέλ ἀνήγγειλεν ὅτι ἤρχετο μετὰ τῶν συντρόφων του κατὰ παραγγελίαν τῆς κυρίας Δυχαμέλ καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Περρέν, διὰ ν' ἀναζητήσῃ μετὰ τῶν ἐρειπίων πράγματα τινα, τὰ ὅποια ἦτο ἀνάγκη νὰ εὑρεθῶν.

Ὁ κηπουρός ἐπραῦνθη ἀμέσως.

— Ἄ! τοῦ λόγου σου εἶσαι, κύριε Νοέλ ; ὑπέλαβε. Ἄ, τώρα βέβαια θὰ ἔχη τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κυρίας! Ὅριστε, ἐμβάτε. . . Μὲ χρειάζεσθε ἐμένα τίποτε :

— Διόλου, ἀγαπητέ. Εἰς' ἐλεύθερος νὰ ξανακοιμηθῆς, διότι θὰ εἶσαι πολὺ κουρασμένος.

— Ἄλλο τίποτε. Δυὸ νύχτες ἄϋπνος, τρεχάματα, ἀνησυχία! . . Ὅταν τελειώσετε λοιπόν, δὲν ἔχω ἐγὼ νὰ ξυπνήσω. Τὸ κλειδί εἶν' ἐκεῖ· ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου.

Διαρκοῦντος τοῦ διαλόγου τούτου, εἰσῆλθον οἱ τρεῖς φίλοι εἰς τὴν αὐλήν, ὁ δὲ κηπουρός ἐκλείσει πάλιν τὴν κιγκλίδαν, καὶ ἀποσύρας τὸ κλειδίον ἀπέθηκεν αὐτὸ ὅπου εἶπεν.

Ὁ Νοέλ, ἀφοῦ ἀνῆψε τὸν φανόν του, ἠρώτησε :

— Δὲν μοῦ λέγεις, σὲ παρακαλῶ, μήπως, ἦλθε ἀπόψε κανεὶς ἄλλος ἐδῶ, ἐκ μέρους τῆς οικογενείας ;

— Κανεὶς, ἀπήντησε χασμώμενος ὁ κηπουρός· ἀπὸ ταῖς τέσσαρες ἡ θύρα εἶνε κλειστή, καὶ τὸ κλειδί εἰς τὴν τσέπη μου.

— Καλά, ἀπεκρίθη ὁ Νοέλ.

Κ' ἐθεώρησε τοὺς συντρόφους του δι' ἧθους σημαίνοντας :

— Ἐγκαίρως ἦλθαμεν.

Ὁ κηπουρός εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸν οἰκίσκον του, ἐκλειδῶθη, καὶ ἀπεκοιμήθη βαθέως μετὰ τινος στιγμᾶς. Οἱ δὲ νεήλυδες διέβησαν τὴν αὐλήν, ὅπου ἀνεδίδετο ἔτι ὀσμὴ νεοσβέστων ἀνθράκων, καὶ προὐχώρησαν εἰς τὸν κῆπον διὰ τῆς ἠμιπτώτου θολωτῆς παρόδου.

Ἡ σελήνη ἐπέλαμπε πλησιφαῆς τοὺς τοίχους τοῦ οἰκοδομήματος, σκότος δὲ καὶ φῶς

ἐναλλάξ διέτεμον τὰς συστάδας τῶν δένδρων καὶ τὰς ζυγιοφυτείας τοῦ κήπου. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει πανταχοῦ καὶ ἡρεμία μονήρους μάλλον πεδιάδος ἢ χώρας κατακημένης.

Ὁ Νοὲλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἔβαινον πρὸς τὸ τρίμον φῶς τοῦ φανοῦ, ὅτε θόρυβος ἰκανῶς δυνατὸς ἠκούσθη πρὸ αὐτῶν· συγχρόνως δ' ἐνόμισαν ὅτι εἰδόν τινα φεύγοντα διὰ τοῦ σκότους. Ἐσταμάτησαν.

— Τί εἶν' αὐτό; ἐψιθύρισεν ὁ Νοὲλ.

Ἡκούσθη προσέτι τρίζουσα ἢ ἄμμος τῶν δεινδροστοιχιῶν, καὶ θροῦς ἀμυδρὸς διὰ τοῦ φυλλώματος, εἶτα δ' ἐπῆλθε καὶ πάλιν σιγὴ.

— Θὰ εἶνε κανεὶς γάτος τῆς γειτονίας, εἶπεν ὁ ὀδοστάτης, καὶ ἤλθε νὰ ἰδῆ μήπως εὕρη τίποτε νὰ φάγη, μέσα εἰς τὰ ἐρείπια.

— Γάτος ἢ ἄλλο τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ἀσπαλακοθήρας, καλὸ εἶνε μοῦ φαίνεται νὰ καθαρῖσθῃ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Νοὲλ ἐφαίνετο συμμεριζόμενος τὴν γνώμην αὐτῆν· ἄλλ' οἱ τρεῖς ἄνδρες, ὡς γνωρίζομεν, ἦσαν κατάφορτοι, ἢ δὲ θέσις αὐτῶν δὲν ἐπέτρεπε καταδιώξιν ἐν τῷ σκότει.

— Ἄς προχωρήσωμεν, εἶπεν ὁ Νοὲλ· εἴμεθα ἄρκετοί, δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς προσβάλλῃ.

Προέβησαν οὕτω βήματά τινα, ἐνῶ δ' ἐφθάνον εἰς τὴν μικρὰν θύραν, οἱ πόδες των προσώχησαν εἰς κλίμακα φράσσουσαν τὸν δρόμον, ἥτις ἐφαίνετο κατεσπυσμένης ἐκεῖ ριφθεῖσα.

— Ὡ, ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ ἀσπαλακοθήρας, θαρῶ πῶς ἐμυρίστηκαν κι' ἄλλοι τῆς πεντακόσιας.

— Σὲ γελάει καὶ πάλιν ἡ μύτη σου, Γιάννη, ἀπήντησεν ὁ Γριβέ. Τὴν σκάλα θὰ τὴν ἐλησμούνησαν ἐκεῖνοι ποῦ ἔσθυσαν τὴ φωτιά.

— Δὲν ἦτον ὅμως αὐτοῦ τὸ πρῶν, παρετήρησεν ὁ Νοὲλ. Ἐπειτα χρειάζονται τρεῖς, δεμέναι ἢ μία εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἄλλης, διὰ νὰ φθάσουν ἕως τὸ κιβώτιον. Δὲν εἶνε τίποτε. Ἄς κутτάξωμεν τὸ ἔργον μας.

Ἀπομακρύναντες δὲ τὴν κλίμακα εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκοδομῆς.

Πάντα ἐν αὐτῷ ἦσαν σκότος καὶ χάος. Ὁ φανὸς μόλις ἐφώτιζε τὰ ἐγγύτερα τῶν συντριμμάτων, λίθους πυρκαϊύστους, τεμάχια κονιαμάτων καὶ μελανὰς δοκούς, ἐνῶ ἀκτίς τῆς σελήνης, διολισθαίνουσα διὰ τῶν χαινόντων παραθύρων, προέχεε που καὶ που τὸ ὄχρον αὐτῆς φῶς. Ἡ στιγμή δὲν ἦτο βεβαίως ἀρμοδία, ὡς γείνωσιν αἱ δέουσαι παρατηρήσεις καὶ ληφθῶσι τὰ πρόσφορα μέτρα.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ὁ νεαρὸς μηχανικὸς εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον τὴν προτεραιάν καὶ εἶχεν ἤδη ὀρίσει τὸ σχέδιον, ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ. Ὑπεράνω τοῦ μέρους, ὅπου τὸ κιβώτιον ἦτο ἐντειχισμένον, εὕρισκετο φεγγίτης, οὗτινος ἢ τοιχοδομῆ ἐφαίνετο ἔτι στερεά, ἐξ αὐτοῦ

δὲ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ ὠφεληθῇ ὁ Νοὲλ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Προσεκαλεσεν ἐπομένως τοὺς συντρόφους του ν' ἀποθέσωσι κατὰ γῆς τὰ σκεῦη των, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς ἄλλην περαιτέρω ἐξήγησιν προέβη εἰς τὸ ἔργον μετὰ δραστηριότητος ἀνθρώπου πλήρη ἔχοντος πεποιθήσιν εἰς ἑαυτόν.

Λαβὼν λίθον ἐκ τῶν ἐρειπίων προσέδεσεν αὐτὸν εἰς τὸ ἄκρον τολύπης λεπτοῦ καὶ στερεοῦ θώμιγγος, ὃν εἶχε φέρει μαζύ του. Ὁ λίθος αὐτὸς ἐσφενδονίσθη ἐπιδεξιῶς πρὸς τὸν φεγγίτην, διέβη αὐτόν κ' ἔπεσεν ἀντίπεραν ἐντὸς τοῦ κήπου, ἀνελίσσων συνάμα τὴν τολύπην. Τότε ὁ Νοὲλ ἔδεσεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τὸ χονδρὸν σχοινίον, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὀδοστάτην:

— Πήγαινε εἰς τὸν κῆπον, καὶ σύρε σιγὰ σιγὰ τὸν σπάγκον· ὅταν φθάσης εἰς τὸ σχοινί, μὲ φωνάζεις.

Ὁ Γριβέ ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ· μετὰ μικρὸν δὲ ἀνείλιχθη τὸ κομβωτὸν σχοινίον ἀναβαῖνον πρὸς τὸν φεγγίτην, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἐπιχειρήμα καλῶς εἶχεν ἐπινοηθῆ καὶ εὐκόλως ἐξετελεῖτο.

Ὁ Νοὲλ καὶ ὁ ἀσπαλακοθήρας, μείναντες μόνοι, προσεῖχον μὴ παρεμβληθῆ ἐμπόδιόν τι καὶ διακόψῃ τὸ ἔργον. Σιγῶντες, ἐνόμισαν πολλάκις ὅτι διέκρινον ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς ὑποκόφους ψιθυρισμοὺς καὶ ἐλαφρὰ βήματα, ἀκούμενα ὅτε μὲν ἔξω ὅτε δὲ κ' ἐντὸς τῆς οἰκοδομῆς. Οὐδόλως ὅμως ἀνησύχησαν κ' ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον αὐτῶν.

Τοσοῦτον καλῶς εἶχον ληφθῆ τὰ μέτρα, ὥστε οἱ συνδυασμοὶ τοῦ Νοὲλ ἐπέτυχον ἐντελῶς. Τὸ σχοινίον ἀνείλιχθη σχεδὸν ὀλόκληρον, φωνὴ δὲ ἀπὸ τοῦ κήπου ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Γριβέ ἐκράτει τὸ ἄλλο ἄκρον.

— Μεῖν' ἐδῶ Γιάννη, εἶπεν ὁ Νοὲλ, κατερχόμενος τῶν ἐρειπίων, ἄλλ' ἔχε τὰ μάτια σου.

Κ' ἔδραμεν εἰς τὸν κῆπον, ὅπου τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὀδοστάτου ἔδεσε στερεῶς τὸ σχοινίον περὶ τὸν κορμὸν δένδρου κ' ἐστερέωσεν αὐτὸ διὰ δεσμῶν πολυπλόκων.

Κατ' αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα ὁ ἀσπαλακοθήρας ἐνόμισεν ὅτι καὶ πάλιν ἤκουεν ἐντὸς τῆς καίσης οἰκίας τοὺς ἀορίστους ἐκείνους κρότους, οὗτινες εἶχον ἐλκύσει τὴν προσοχὴν του. Ἐφαίνετο ὅτι ὄντα ἀόρατα περιεφέροντο κύκλω του, συνομιλοῦντα ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Μάτην ὅμως ὕψωσε τὸν φανόν του, ἵνα ἴδῃ πόθεν ἤρχετο ὁ θόρυβος ἐκεῖνος· πανταχοῦ κύκλω σκότος βαθύτατον, μόνον δὲ ὑψηλὰ ἐφώτιζε που τὸ σεληναῖον φέγγος τὰ λείψανα τῶν ἀπηνθρακωμένων δοκῶν.

Ὁ Νοὲλ καὶ ὁ ὀδοστάτης ἐπανῆλθον ταχέως· ὁ δὲ νέος μηχανοποιὸς ἐφαίνετο φαιδρότατος.

— Τώρα, εἶπε, τὸ κυριώτερον ἔγινε, καὶ εἴ-

μεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν. Ἐγὼ θ' ἀναρριχηθῶ ἐκεῖ ἐπάνω διὰ τοῦ σχοινίου καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς θὰ μάθωμεν τί ἔχει μέσα του τὸ περίφημον αὐτὸ κιβώτιον.

Ἐνῶ δὲ οὕτως ἐλάλει, περιεβάλλετο τὴν ἐκ τελαμώνων καὶ ἀγκίστρων συσκευὴν, ἣν μεταχειρίζονται οἱ στεγασταί, ὅπως ἀναβαινῶσι, διὰ κομβωτῶν σχοινίων, ἐπὶ τῶν οἰκιῶν.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε Νοέλ, εἶπε δειλῶς ὁ ἀσπαλακοθήρας, δὲν εἶνε φρόνιμον ν' ἀναβῆ κανεὶς ἐκεῖ ἄνω. Ὁ τοῖχος αὐτὸς εἶνε φαγωμένος ἀπὸ τὴ φωτιά· κυττάζτε 'κεῖ, ἡ πέτρα τοῦ φεγγίτου τρίβεται ἀπὸ τὸ σκοινί!

— Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Γιάννης ἔχει δίκαιον, προσέθηκεν ὁ ὀδοστάτης· κ' ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει λόγον νὰ κινδυνεύσετε τὴν ζωὴν σας, διὰ νὰ σώσετε ξένα χρήματα.

— Τί; δειλοὶ ἐγένεατε; ἀπήντησε γελῶν ὁ Νοέλ. Ἐν μόνον πρᾶγμα μ' ἀνησυχεῖ: Εἰς ποίαν μορφήν θὰ εὔρω τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα. Ἄν ἦνε εἰς χαρτονομίσματα, χωροῦν εὐκόλα εἰς τὰ θυλάκιά μου· ἂν ἦνε εἰς χρυσόν, θὰ ἦνε δυσκολώτερον νὰ τὰς μεταφέρωμεν, . . . ἀλλ' ἴσως τὸ κατορθώσωμεν· ἂν ὅμως ἦνε εἰς τάλληρα, ἀλλοίμονον, τί θὰ γείνω!

Ἡ φαιδρότης του ἦτο τόσον μεταδοτικὴ, ὥστε καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ ὀδοστάτης διεπράγματον εἰς γέλωτος, ὁ δὲ γέλωτος τῶν ἐπανελήθη ἐκ τοῦ βᾶθους τῶν ἐρειπίων, οὕτως ὥστε οὐδεὶς ἀπελείπετο δισταγμὸς. Διεκόπησαν ἴν' ἀκούσωσιν, ἀλλ' ὁ κρότος εἶχεν ἤδη παύσει.

— Εἶνε ἡ ἡχώ, εἶπεν ἀμερίμνος ὁ Νοέλ.

Ἄφου δ' ἐπέισθησαν, οὐραντες πάντες ἰσχυρῶς τὸ σκοινίον, ὅτι ἦτο στερεῶς προσδεδεδεμένον, ὁ Νοέλ ἔθηκεν εἰς τὴν ζώνην του ἐργαλεῖα τινά, ὧν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἀνάγκην, καὶ ἀνήρτησε τὸν φανὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονός του· εἶτα δέ, ἀφου ἔδωκε τὰς τελευταίας του παραγγελίας εἰς τοὺς συντρόφους του, ἀναρριχήθη τὸ σκοινίον, διὰ τῶν ἀγκίστρων ἅτινα ἔφερεν ἡ συσκευὴ του.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ ὀδοστάτης παρηκολούθησαν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας· τὸ σκοινίον ἐταλαντεύετο, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθουν νὰ τὸ κρατῶσι τεταμένον, ἐκάστη δὲ ταλάντευσις αὐτοῦ ἀπέσπα τοῦ τοίχου λιθάρια καὶ χάλικας. Ἀλλ' ὁ Νοέλ δὲν ἐταράττετο καὶ ἀνέβαινε ἀθροῦβητος· μετ' ὀλίγον δ' ἐφάνη ὡς φωτεινόν τι σημεῖον διαστίζον ἐν ὕψει τὰ σκότη.

Ἡ ἀνάβασις οὐχ ἦτον ἠῤῥανε παρατεινομένη τοὺς φόβους τῶν δύο φίλων, ὅτε τέλος ἔπαυσαν οἱ κλονισμοὶ τοῦ σκοινοῦ, καὶ φωνή τις, οἰονεὶ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνουσα, ἠκούσθη λέγουσα θριαμβικῶς:

— Ἐφθασα!

Ἀληθῶς δὲ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Γριβέ, ἀνατεί-

ναντες τὴν κεφαλὴν, εἶδον τὸν Νοέλ ἀκίνητον κ' ἐργαζόμενον ἤδη ν' ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιον.

Ἡ νέα αὐτὴ ἐργασία ἐφάνη παρέχουσα τινὰς δυσκολίας. Ἡ πυρκαϊὰ εἶχε βεβαίως βλάψῃ τὸν μηχανισμόν, διότι τὸ κλειθρὸν ἀνθίστατο. Ἐκρήτησε τότε τὸ σφυρίον, ἔτριξεν ἡ λαβὴς, καὶ τέλος πάταγος, ὅσπει θραυσμένου ἐλατηρίου, ἠκούσθη, καὶ ἡ θυρὶς τοῦ κιβωτίου ἐστράφη τρίζουσα ἐπὶ τῶν στροφιγγῶν τῆς.

Κάτω ἐν τῷ σκότει ὁ Ἰωάννης ἔλεγε φαιδρός:

— Πάει καλὰ. Τώρα ὅπου καὶ εἶνε θὰ καταιβῆ.

Ὁ Νοέλ ἐφαίνετο ἐρευῶν ἐν τῷ κιβωτίῳ, ὅπερ μετὰ τοιοῦτου κόπου εἶχεν ἀνοίξει. Αἴφνης ὅμως ἔβαλε κραυγὴν δυσαρεσκείας καὶ ὀργῆς.

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ κατηραμένον κιβώτιον εἶνε ἄδειον! δὲν ἔχει τίποτε!

— Ἄδειον! εἰσθε βέβαιος; ἠρώτησεν ὁ ἀσπαλακοθήρας. Κυττάζτε ἀκόμη. λέγουν πῶς τὰ χαρτονομίσματα δὲν πιάνουν τόπο.

— Ὡς τὴν ὀργὴν! οὔτε χαρτονομίσματα ἔχει, οὔτε χρυσόν, οὔτε ἄργυρον, οὔτε τίποτε. Ἐνα μικρὸν χαρτοφυλάκιον εὐρίσκω μόνον, τὸ ὁποῖον περιέχει φαίνεται ἐγγράφα.

— Πάρτετο κι' αὐτό, κύριε Νοέλ. Τὸ δίδομεν ὅπου ἀνήκει.

Ὁ διάλογος οὗτος ὁ μεγαλοφῶνως γινόμενος, διεκόπη αἰφνιδίως.

Γνωστόν, ὅτι ἐπὶ τεταμένου σκοινοῦ, ὅσον μακρόν καὶ ἂν εἶνε, οἱ κατὰ τὸ ἐν αὐτοῦ ἄκρον γινόμενοι κλονισμοὶ μεταδίδονται ἀκριβῶς εἰς τὸ ἔτερον. Ὁ Νοέλ λοιπόν, ἐνῶ ἦτο ἀνηρτημένος εἰς ὕψος ἐξήκοντα ποδῶν ὑπὲρ τὸ ἐδαφος, ἠσθάνθη ὅτι κάτι συνέβαινε ἐπὶ τοῦ σκοινοῦ ἐν τῷ κήπῳ· τοσοῦτον δὲ συνεχεῖς ἦσαν οἱ κλονισμοὶ του, ὥστε πρόδηλον ἦτο ὅτι προσεπάθει τις νὰ τὸ λύσῃ ἢ νὰ τὸ κόψῃ. Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Γριβέ, οὔτινες ἐκράτουν τὸ ἄλλο ἄκρον, παρετήρησαν καὶ αὐτοὶ τὴν παράδοξον ἐκείνην κίνησιν, καὶ ἤρχιζον ἀνησυχοῦντες, ὅτε ὁ Νοέλ ἐκραύγασε:

— Γρήγορα, φίλοι μου! Κάποιος προσπαθεῖ εἰς τὸν κῆπον νὰ κόψῃ τὸ σκοινί. Ἄς τρέξῃ εἰς ἀπὸ σᾶς, εἰδεμὴ ἐχάθῃ!

Ὁ ὀδοστάτης ὤρμησεν εὐθύς κάτω τῶν ἐρειπίων· ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ σκότους προσέκοπτε κατὰ μυρίων ἐμποδίων κ' ἐδυσκολευετο νὰ εὔρῃ τὴν θύραν. Ἐν τούτοις ὁ ἀσπαλακοθήρας ἐφῶν ἐντόνως, πολὺ ἐντονώτερον τῆς νωθῆς καὶ ἀταράχου φύσεώς του.

— Καταίβα, κύριε Νοέλ, καταίβα γρήγορα! Ἄφησε τὰ ἀγκίστρια! Γλύστρησε! δὲν ἔχεις καιρό, καταίβα! ἔλα... γρήγορα!

— Ὁ Νοέλ ἐνόει τὸν κίνδυνον, κ' ἔσπευσε ν' ἀκούτῃ τὴν συμβουλὴν. Ἀποβαλὼν πολλὰ

πράγματα, στενοχωρούντα τὰς κινήσεις του, ὠλίσθησεν ἐπὶ τοῦ σχοινίου. Χάρις δὲ εἰς τὴν ῥώμην αὐτοῦ καὶ τὴν γυμναστικὴν του ἐπιτηδειότητα, ἐφαίνετο ὅτι μετὰ ἐν λεπτόν ἤθελε φθάσει εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ὁ ἀσπαλακοθήρας ἐξηκολούθει ἐνθαρρύνων αὐτὸν διὰ τῆς φωνῆς.

Ὁ Γριβὲ ἐν τοσοῦτῳ εἶχε κατορθώσει ν' ἀνεύρη τὴν θύραν καὶ ὤρμησεν εἰς τὸν κῆπον, ὃν ἐφώτιζεν ἡ σελήνη. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ σιωπηλῶς εἰς τὸ δένδρον, ὅπου ἦτο δεδεμένος τὸ σχοινίον, ἵνα καταλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τοὺς κακοποιούς, ἐφώνησε μακρόθεν :

— Κακοῦργοι ! λησταί ! Τί κάμνετε αὐτοῦ !
Αὐτὸ εἶνε δολοφονία !

Τῶν ἀκαίρων δὲ τούτων ὕβρεων ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν, ὅτι ὁδοστάτης, φθὰς ὑπὸ τὸ δένδρον οὐδένα εἶδε, ἤκουσε δὲ μόνον βήματα δρομαῖα φεύγοντα πρὸς τὴν ζυγοφυτεῖαν.

Ὁ Γριβὲ ἐνόμιζεν ὅτι ἐφθασεν ἐγκαίρως, ἵνα προλάβῃ τὴν καταστροφὴν· ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ τραπῇ εἰς καταδιώξιν τοῦ φυγάδος, πάταγος αἰφνιδίως ἐπέπλησεν αὐτὸν φρίκης. Τὸ σχοινίον, ὅπερ εἶχεν ἤδη κοπῆ κατὰ τὸ πλεῖστον ὅτ' ἐπεφάνῃ ὁ ὁδοστάτης, ἐρράγη αἰφνης, καὶ παρασυρόμενον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ Νοέλ ἀνελήφθη συρίζον εἰς τὸν ἀέρα. Οἱ κόμβοι του ἠκούοντο προστριβόμενοι ἐπὶ τῶν πυρκαϊστων λίθων, ὅστινες ἐτίμβοντο εἰς θρύμματα, συγχρόνως δὲ κραυγαὶ ἠκούσθησαν ἐνδοθεν τῶν ἐρείπιων.

Ὁ Γριβὲ, ὡς φαντάζεται τις, δὲν ἐσκέφθη πλέον νὰ καταδιώξῃ τὸν ὑποτιθέμενον ἐργάτην τῆς συμφορᾶς αὐτῆς, κ' ἔδραμεν εἰς βόθηϊαν τῶν φίλων του· ἀλλ' ἤδη ὁ κίνδυνος δὲν ἦτο πλέον τοσοῦτον τρομερὸς ὅσον τὸν ὑπέθετε, κατ' ἐκείνην τοῦλάχιστον τὴν στιγμὴν.

Ἐνθυμείται ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ὁ τοῖχος εἶχε ῥαγῆ πολλαχοῦ ὑπὸ τῆς βίας τοῦ πυρός. Ἐνῶ δὲ τὸ σχοινίον κοπὲν ἀπεσύρετο μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἐνεπλάκη ταχέως εἰς τινὰ τῶν ῥωγμῶν ἐκείνων, κ' ἐφθειρεν αὐτὴν ὡς πρῶτον διὰ τῶν κόμβων του. Οὕτω κατ' ἀρχὰς μὲν κατέστη πως βραδυτέρα ἡ κίνησις, εἶτα δὲ κόμβος χονδρότερος τῶν ἄλλων ἀνέκοψεν αὐτὴν ἐντελῶς. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ὁ Νοέλ εὐρίσκετο ἔτι αἰωρούμενος εἰς ὕψος τριάκοντα ποδῶν ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, καὶ ὁ ἐλάχιστος κλονισμὸς ἠδύνατο νὰ παρασύρῃ τὸν σωτήριον κόμβον.

Ὁ Γριβὲ δὲν εἶχεν ἀκριβῆ συνείδησιν τοῦ ἀκροσφαλοῦς τῶν πραγμάτων. Ἐβλεπε μόνον ὅτι ὁ φανὸς εἶχε μείνει ἀκίνητος καὶ τὸ σχοινίον δὲν κατέβαινε πλέον, ἀνησυχεῖ ὅμως πάντοτε, κ' ἐφώνησε.

— Τί νὰ κάμωμεν τώρα ;

— Τὴν προσευχὴν μας γιὰ τὸν καλὸ φίλον μας, τὸν κ. Νοέλ, ἐψιθύρισε πενθίμως ὁ Ἰωάννης. Μόνον ὁ θεὸς ἔμπορεῖ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ' ἐκεῖ...

Πρόσεχε, κύριε Νοέλ, προσέθηκε μεγαλοφώνως. θαρῶ πῶς ὁ κόμπος ἄρχισε νὰ φεύγῃ.

— Δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ βασταχθῶ, ἀπῆντησεν ὁ νέος διὰ φωνῆς σθεννυμένης. Τὰ χέρια μου εἶνε κατασχισμένα.

— Κράτει ἀκόμη ὀλίγο... πᾶμε νὰ φέρωμε σκάλα.

— Ἀδύνατον ! δὲν ἔχω δύναμιν !

— Καταίβα λοιπόν,.. σιγά... σιγά...

— Ὁ θεὸς βοηθός ! ἐψιθύρισε ὁ Νοέλ.

Καὶ ὠλίσθησε πάλιν πρὸς τὰ κάτω.

Ἄλλ' ὁ ἀσπαλακοθήρας εἶχε δικαίον φοβούμενος τὴν ἀπόπειραν ταύτην, καὶ ἡ ἐπελθοῦσα καταστροφή ὑπῆρξε φοβερά.

Τὸ σχοινίον ἐνέδωκεν αἰφνης διὰ μιᾶς καὶ ἀπεσύρθη βιαίως, παρασύρον ἐν μέρος τοῦ τοίχου. Διὰ τοῦ ἀνοιχθέντος χάσματος εἰσῆλθε τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἀλλὰ συνεσκοτίσθη πάραυτα ὑπὸ νέφους πυκνοῦ κονιοροῦ. ἤκουσθη συγχρόνως πάταγος ὑπόκωφος, γόοι ἀνemiχθῆσαν μετ' αὐτοῦ, καὶ σωρὸς λίθων, ξύλων καὶ κονιαμάτων κατεκρημνίσθη ἐπὶ τῆς θέσεως, ὅπου εὐρίσκοντο ὁ Νοέλ καὶ ὁ Ἰωάννης. Καὶ ὁ ὁδοστάτης αὐτὸς παρεσύρθη ὑπὸ τῆς καταπτώσεως καὶ ἀνατραπεῖς ἐρρίφθη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων. Ἐπὶ τινὰς ἔτι στιγμὰς ἐξηκολούθησεν ὁ τοῖχος κρημνιζόμενος, κ' ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλεν ὀλόκληρος νὰ καταπέσῃ. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἔπαυσεν ὁ πάταγος, τὸ νέφος διελύθη, κ' ἐκτὸς εὐρέος ρήγματος ἀνοιγέντος ὑπὸ τὸν φεγγίτην, ἡ θεὰ τοῦ τοίχου ἔμεινεν οἷα καὶ πρότερον.

Ὁ Γριβὲ, καίτοι πλήρης μωλώπων, οὐδεμίαν εἶχε σπουδαίαν πληγὴν. Συνελθὼν μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς πτώσεως ζάλης, ἀνηγέρθη ἐν μέσῳ τοῦ σκότους κ' ἐφώνησεν ἐναγωνίως :

— Κύριε Νοέλ ! Γιάννη ! φίλοι μου ! δι' ὄνομα θεοῦ,.. ποῦ εἶσθε ;

Οἰμωγῇ ἀσθενῆς ὡς ἐπιθανάτιος ῥόγχος ἠκούσθη.

— Ποῦ εἶσθε ; ποῦ ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ὁδοστάτης, προσπαθῶν ν' ἀναρριχηθῇ τὸν σωρὸν τῶν συντριμμάτων.

Ἄλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν, σιγῇ δὲ νεκρικῇ ἐπεκράτησε καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ πυρκαϊστοῦ οἰκοδομήματος.

(Ἔπεται συνέχεια).

Τὰ σφάλματα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν κακὴν πορείαν τῶν ὥρολογίων, ἧτις μόνον ἐν ἄτομον παραβλάπτει. Τὰ σφάλματα ὅμως τῶν ἐπισήμων πρὸς τὰ λάθη τῶν μεγάλων ὥρολογίων, ἄτινα ἀποπλανῶσι πολλούς.